

# La vaca del codi de barres

**U**n article en temps de vacances només pot ser una suspensió de l'actualitat: l'actualitat és una forma d'opressió temporal, mentre que la vacança només pot ser elasticitat: allargar el temps i, per tant, disposar-ne. Ara que hi ha la dèria ben manifesta d'alguns de fer-se milionaris, cal dir que l'únic milionari és el que disposa del seu temps.

Aquests dies de vacances en un poblet del Ripollès han estat una forma de paradís a la terra. Imagineu el tòpic sencer: un hostalet obert als quatre vents envoltat de flors de gerani i tres bedolls al jardí, un poblet amb una església romànica del segle XII en un pendent. Hortets i prats al vessant de la muntanya. Frescor. Poca gent. Muntanyes arrodonides per on corren lànguidament núvols. Clapes de llum; un rajolí d'aigua. Un riu jove que cavalca per boscos de bedolls, faigs i castanyers. Bicycletes per anar al riu –un llibre que parli de la guerra del 1914 i a favor de la fraternitat d'Europa–, un concert de música tradicional a la plaça del poble, on la gent riu amb ganes i encara enraona. Amics. Silenci.

El gaudi no vol dir només inacció, l'absència del treball, sinó saber que tot el temps és al servei del propi gaudi.

En tot cas, l'acció més reiterada, social i contundent consistia a moure les barres mastegant i deglutint els aliments amb passió en el menjador de l'hostal.

En efecte, un hostal del Pirineu, amb amplis finestralers que donen a plàcides muntanyes ondulades, esdevé el lloc on es veu més clar que l'home és un tub que engoleix aliments amb golosia. Sobretot quan la cuina deixa de ser retòrica postmoderna plena de pretensions i esdevé cuina autèntica destinada a saciar la gana. De més a més, el menjador és ple de canalla ben educada, cosa que també convoca formes de felicitat.

Si la cuina metòdica i equilibrada (res de cuinar un mateix, si us plau!, res d'endreçar la cuina, després!) ve acompanyada d'una banyada tònica en un riu pirinenc adolescent d'aigua fredíssima, amb el bes d'un soleret prim, acompanyat de bromes lentes; llavors la perfecció és a tocar.

A la tarda, una llarga caminada per camins de boscos de castanyers i faigs altius com una catedral, fins a esmorteir la mica de neguit que el cervell encara porta de tot l'any. Als prats, un estol de vaques ens miren atònites amb el seu visible codi de barres i el seu número d'identitat enganxat a les orelles. Què hauria dit el senyor Maragal, que amava tant aquests paisatges, de les vaques amb codis de barres? Hauria escrit el poema *La vaca del codi de barres*?

O hauria constatat que en aquesta època tan rigorosament policial i ordenada, tothom –també les vaques– va amb el codi i la numeració a les orelles?

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà



Biblioteca  
Sant Bartomeu  
d'Alpicat

SEGRE (19-8-04)